

Φολέγ. κ. ἄ. ἄδουρῆα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γαουρὰ Κάμπ. Ἐκ τοῦ οὗς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έα, δι' ἣν ἰδ. -εἶα.

1) Φορτίον ὅσον δύναται νὰ φέρῃ ὁ ὄνος Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Λεῦκτρ.) Ρόδ. κ. ἄ. Συνών. γαιδουροφόρτι. 2) Δέρμα ὄνου Δ. Κρήτ. Λήμν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. γαιδουροπέτσι, γαιδουροπροβεῖα, γαιδουροτόμαρο. 3) Κρέας ὄνου Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

4) Ὅσμὴ ὄνου Δ. Κρήτ. Πόντ. 5) Εἶδος δαιμασκῆνου μὲ χονδρὸν μελανὸν φλοιὸν Ἰμβρ. 6) Εἶδος σταφυλῆς Ἀμοργ. Θήρ. Κάμπ. Νάξ. Φολέγ. κ. ἄ.

γαιδουρέλλι τό, Θεσσ. (Πήλ.) γαιδουρέλλ' Λέσβ. (Μανταμάδ.) γαδουρέλλ' Κυδων. Λέσβ. Λήμν. γαδαρέλλι Θράκ. γαδαρέλλ' Εὐβ. (Ἀκρ.) γαδαρέλλ' Θράκ. (Αἰν. Μαρών.) γαδαῖέλλ' Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έλλι. Τὸ γαδαρέλλι - γαδαρέλλι κατ' ἐπίδρασιν τοῦ γάιδαρος.

Μικρὸς ὄνος, ὀνάριον ἔνθ' ἄν: Παροιμ. "Ὅποιον δὲ μπουρεῖ νὰ δειρ' τοὺ γαδουρέλλ' δέρν' τοὺ σαμαρέλλ' (ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένου νὰ τιμωρήσῃ τὸν πραγματικῶς ἔνοχον καὶ ἀντ' αὐτοῦ τιμωροῦντος ἀθῶον) Μανταμάδ. || Αἰνιγμ.

"Ἐνα μαῦρον γαδουρέλλ' | τὸν γιὰλὸ γιὰλὸ παγαίρ' (ὁ ἀχινὸς) Λήμν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαιδουράκι.

γαιδουρέλλος ὁ, ἀμάρτ. γαδαρέλλους Εὐβ. (Ἀκρ.) Θηλ. γαδουρέλλα Λέσβ. γαδαρέλλα Θράκ. (Μαρών.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γαιδουρέλλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ος κατὰ τύπ. μεγεθυντικόν.

Μικρόσωμος ὄνος.

γαιδουρένιος ἐπίθ. πολλαχ. γαδαρένιος Μεγίστ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένιος.

Ὁ εἰς ὄνον ἀρμόζων: Γαιδουρένια μοῦτρα. Πβ. γαιδουρήσιος, γαιδουρινός, γαιδουρίτικος, γαιδουρίτσινος.

γαιδουρεύω Πόντ. γαιδιεύω Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαιδούρι, παρ' δ καὶ γαιδίρι.

Φέρομαι κατὰ τρόπον ἀγροῖκον, ἐπιδεικνύω βαναύσους καὶ σκαιοὺς τρόπους. Συνών. γαιδουρίζω 1, γαιδουροβαστῶ, γαιδουροφέρνω.

γαιδουρήσιος ἐπίθ. σύνηθ. γαιδουρήσιος Πελοπ. (Τρίκκ. κ. ἄ.) γαιδουρήσιους βόρ. ἰδιώμ. γαιδ'ρήσιους πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. γαδουρήσιος Νάξ. (Γαλανᾶδ.) κ. ἄ. γαδουρέσιος Πόντ. (Σινώπ.) ἄδουρήσιος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γαδαρήσιος Κῶς γαουρήσιος Κῶς ἄδαρήσιος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἄδουρήσιος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιος. Ὁ τύπ. γαδαρήσιος ἐκ τοῦ ἀμάρτ. μεταβατικοῦ τύπ. γαδαρήσιος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ γάιδαρος.

1) Ὁ ἐξ ὄνου προερχόμενος σύνηθ.: Γαιδουρήσιο γάλα - κρέας - τομάρι κττ. β) Ὁ ἐξ ὄνου γεννηθεὶς Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ.): Γαδουρήσιο μουλάρι (ἡμίονος ἐκ θηλείας ὄνου) Γαλανᾶδ. 2) Ὁ εἰς ὄνον ἀνήκων Πελοπ. (Τρίκκ.): Γαδουρήσιο φόρτωμα (ὅσον δύναται νὰ φέρῃ ὁ ὄνος). 3) Ὁ εἰς ὄνον ἀρμόζων σύνηθ. καὶ Πόντ. (Σινώπ.): Γαδουρήσιο γινάτι - πείσμα - φέρισμο κττ. Γαδουρήσιμα μούρη.

Πβ. γαιδουρένιος, γαδουρινός, γαιδουρίτικος, γαιδουρίτσινος.

γαιδούρι τό, κοιν. γαιδούρ' βόρ. ἰδιώμ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) γαδούρι Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) γαιδούρ' Καππ. (Ἀραβάν. Οὐλαγ.) καιδούρ' Καππ. (Ἀραβάν. Μαλακ. Φλογ.) γαιδούρ' Καππ. (Φερτ.) γαδίρι Καππ. (Φάρας.) γαιδίρι Πόντ. (Χαλδ.) γαδίδι Καππ. (Φάρας.) γαδούριν Κύπρ. γαδούρι Ἰων. (Κρήν.) Κίμωλ. Ρόδ. κ. ἄ. γαδούρ' Θράκ. (Μαρών.) Λέσβ. Σκυρ. κ. ἄ. γαούριν Κύπρ. γαούρι Κῶς Χίος ἄδούρι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γαρούδι ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13, 179 γαρούιν Χίος γαδάρι Πελοπ. (Καλάβρυτ.) γαιδάρι Καλαβρ. (Μπόβ.) γαδάρ' Θράκ. (Αἰν.) Γενικ. γαδουροῦ Καππ. (Ἀραβάν.)

Τὸ μεσν. οὗς. γαιδούριν. Καὶ ὁ τύπ. γαδούριν μεσν. Τὸ γαρούδι κατὰ μετάθεσιν. Τὸ γαιδάρι καὶ μεταγν. Πβ. γάιδαρος.

1) Γάιδαρος 1, ὁ ἰδ., κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀραβάν. Μαλακ. Οὐλαγ. Φάρας. Φερτ.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Φρ. Δουλεύει σὰ γαδούρι (ἐπὶ τοῦ ἐργαζομένου ἐπιμόχθως) κοιν. || Παροιμ. Γαδούρι πῆγε, γάιδαρος γύρισε (ἐπὶ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος ἂν καὶ ἐξενιτεύθῃ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἀγροῖκος) Πελοπ. (Κλουτσινοχ.) Τὸνε βάλανε 'ς τὸ γαδούρι (τὸν κατήσχυναν δημοσίᾳ) Πελοπ. Τὸν ἔχ' γαδούρ' κι ἄλογο (ἐπὶ τοῦ ἐπιφορτίζοντός τινα μὲ πᾶσαν ἐργασίαν χωρὶς καὶ νὰ τὸν ἀμείβῃ ἀναλόγως) Θράκ. Σὰ γαδούρ' μι σέλλα (ἐπὶ τοῦ φοροῦντος ἔνδυμα μὴ ἀρμόζον εἰς αὐτόν) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Τὸν γαδούρ' ὅσου νὰ τοὺ δειρ' ἀνάγ' δὲν ἔχ' (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀναισθήτου καὶ ἀδιαντρόπου ἀδιαφοροῦντος διὰ τὰς γινομένας εἰς αὐτόν παρατηρήσεις ἢ ἐπιτιμήσεις) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

2) Ὑποστήριγμα βαστάζον ἐπιτιθέμενον βάρος Σύμ.

3) Παιδιά Στερελλ. (Λαμ.) 4) Ἐπιθετικ., ἄνοστος εἰς τὴν γεῦσιν Πελοπ. (Ἀρκαδ.): Τὸ φαεῖ εἶναι γαδούρι.

5) Μετων. ἀνθρωπος ἀγενής, ἀγροῖκος, βάνανσος κοιν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαδουράνθρωπος. Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. Κρήτ.

γαιδουριά ἡ, κοιν. γαδουριά Ἀμοργ. Θήρ. Ἰμβρ. Κυδων. Νάξ. κ. ἄ. γαιδουριά Δ. Κρήτ. γαδουριά Κῶς Τήλ. ἄδουριά Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γαουριά Κάμπ. Κάσ. γαδουριά Δ. Κρήτ. γαουριά Κύπρ. γαουριζιά Κῶς.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαιδούρι καὶ τῆς καταλ. ἰά. Τὸ γαιδουριεῖ ἐκ τοῦ τύπ. γαδουριεῖα, ὁ κατὰ τὰ εἰς -εἶα, -εἶα δηλωτικὰ φορτίου, μέτρου, πληγῆς κττ.

Ι) Ἡ κόπρος τοῦ ὄνου Κάμπ. Κάσ. Κύπρ. Κῶς Τήλ. κ. ἄ. ΙΙ) Ἀπρέπεια, βαναυσότης, χυδαιότης. Συνών. ἀγένεια, ἀνανθρωπιά, ἀρκουδιά, γαδουριλίκι, γαδουροσύνη, *γαδουροτότη, γουρουνιά, χωριαιτιά, ἀντίθ. εὐγένεια.

* **γαδουριακός** ἐπίθ. γαδουριάκος Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιακός.

1) Ὁ ἀρμόζων εἰς ὄνον, ἀπρεπής, χονδροειδής. 2) Μεγαλύτερος τοῦ συνήθους: Γαδουριάκὸν ποταμὸν (ποδάρι)

3) Οὐδ. οὗς., μέγα πέος.

γαδουριάρις ὁ, σύνηθ. γαδουριάρ'ς βόρ. ἰδιώμ. γαδουριάρις Χίος κ. ἄ. Οὐδ. πληθ. γαδουριάρικα τά, Σκυρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης.

1) Ὁνηλάτης σύνηθ.: Παροιμ. Ἄλλα λογαριάζει ὁ γάιδαρος κι ἄλλα ὁ γαδουριάρις (ὅτι ὁ ὑφιστάμενος δὲν ἔχει ἰδικὴν του θέλησιν) πολλαχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαδ-

δοῦρᾱς 1. 2) Οὐδ. πληθ. γαιδουρίδρια οὐς., μέρος ὅπου σταθμεύουν οἱ πρὸς μίσθωσιν ὄνοι Σῦρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γαιδουρίδρις Πελοπν. (Ἀχαΐα) Γαιδουρίδρια Σῦρ.

γαιδουρίδι τό, Τήν. γαουρίν Κύπρ. γααρίν Κύπρ. γαρίν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι. Τὸ γαουρίν καὶ γααρίν ἐκ τῶν διαμέσων τύπων γαουρίν καὶ γααρίν.

1) Γαιδουράκι 1, ὁ ἰδ., Κύπρ. 2) Εἶδος σταφυλῆς Τήν.

γαιδουρίζω Αἰγιν. Θήρ. Θράκ. (Μυριόφ.) Κρήτ. Πελοπν. (Κλουτσινοχ. Λάστ. Λεῦκτρ. Μάν.) κ. ἄ.—Λεξ. Αἰν. Βλαστ. γαιδ'ρίζον Β.Εῦβ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) γαδουρίζω Κύθν. Ρόδ. κ. ἄ. γαδουρίζον Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι.

1) Φέρομαι ὡς ὄνος, πράττω τι ἀδιάκριτον, ἀναισχυντῶ Β.Εῦβ. Θήρ. Θράκ. (Μάδυτ.) Κρήτ. Κύθν. Πελοπν. (Κλουτσινοχ. Λεῦκτρ. Μάν.) Ρόδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.—Λεξ. Αἰν. Βλαστ.: Γνωμ.

Ὡρες ὥρες ἀθροπίζει | κς ὥρες ὥρες γαδουρίζει Ρόδ. Συνών.: γαδουρεύω, γαδουροβαστῶ, γαδουροφέρνω. β) Ἐπιδεικνύω πείσμα Κύθν. κ. ἄ.: Ἄσμ.

Ὁ Φλεβάρης κς ἃ φλοῖση, | τοῦ καλοκαιριοῦ μυρίζει, εἰδεμὴ καὶ γαδουρίση, | μηδὲ πάλο δὲ θ' ἀφήση Κύθν. 2) Φαίνομαι ὡς ὄνος, ὁμοιάζω πρὸς ὄνον Αἰγιν. Θράκ. (Μυριόφ.) Πελοπν. (Λάστ.) κ. ἄ.

* **γαιδουρίκι** τό, ἄδουρίκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίκι.

Λόγος ἀπρεπῆς, χυδαῖος: Ἀδουρίκια εἶπε ὁ ἕνας τ' ἄλλονοῦ.

γαιδουρίλα ἡ, Κρήτ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

Ὁσμὴ ὄνου.

γαιδουριλίκι τό, ἀμάρι. γαδουρ'λίξ' Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λίκι.

Ἐλλειψις καλῆς συμπεριφορᾶς, ἀγένεια. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαιδουρίδα.

γαιδουρινὰ ἐπίθ. κοιν. γαιδουρ'νὰ βόρ. ιδιῶμ. γαδουρινὰ Θήρ. Κῶς Μῆλ. Σίφν. κ. ἄ. γαουρινὰ Κάρπ. Κύπρ. γαδαρινὰ Ἰμανιάρ. Σφίγξ 32 γαδαρινὰ Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαδουρινός.

1) Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ὄνων κοιν.: Φρ. Ἐφαγε γαδουρινὰ (ὑπερβολικά) Θράκ. (Σαρεκκλ. Σηλυβρ.) || Γνωμ. Ὅποιος πονεῖ γαδουρινὰ φωνάζει πολλαχ. Συνών. *γαδουρίσιμα. 2) Ἀπρεπῶς, ἀγενῶς κοιν.: Τοῦ φέρεται γαδουρινὰ Συνών. γαδουρίτικα. 3) Καθὼς ἀρμόζει εἰς ὄνον Μῆλ.: Φρ. Τὸνε ράβδισε γαδουρινὰ (ἀπανθρώπως, σκαιῶς).

γαιδουρινός ἐπίθ. κοιν. γαιδουρ'νός βόρ. ιδιῶμ. γαδουρινός Θήρ. Κῶς Μῆλ. Ρόδ. Σίφν. κ. ἄ. γαδουρ'νός Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰμβρ. Κυδων. Σκῦρ. κ. ἄ. γαουρινός Κάρπ. Κύπρ. Κῶς ἄδουρινός Νάξ. γαδαρινός Μεγίστ. κ. ἄ. γαδαρ'νός Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινός. Τὸ γαδαρινός κατ' ἐπίδρασιν τοῦ γάιδαρος.

1) Ὁ προερχόμενος ἀπὸ ὄνον κοιν.: Γαδουρινὸ γάλα -τομάρι κττ. β) Οὐδ. πληθ. γαδουρινὰ οὐς., ὄνοι Μύκ.

2) Ὁ ἀνήκων εἰς ὄνον κοιν.: Γαδουρινὸ κεφάλι. Γαδουρινὴ οὐρά. Γαδουρινὰ ποδάρια κοιν. || Παροιμ. φρ. Γαδουρινὰ μοῦτρα, ἀφεντική ζωὴ (ἐπὶ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος μὲ τὴν ἀναίδειάν του κατορθώνει νὰ καλοπερνᾷ) πολλαχ.

3) Ὁ ἀρμόζων εἰς ὄνον κοιν.: Γαδουρινὸς τρόπος (ἐπὶ ἀγενοῦς συμπεριφορᾶς). Γαδουρινὴ ὑπομονή. Γαδουρινὸ πείσμα - φέριμο κττ.

Πβ. γαδουρένιος, γαδουρήσιος, γαδουρίτικος, γαδουρίτσινος.

γαιδουρίς ἐπίθ. ἀμάρι. Οὐδ. γαδουρί ΠΝιρβάν. ἐν Ν.Ἐστ. 18 (1935) 1038.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίς.

Ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ ὄνου ἢ ὁ ὁμοιάζων πρὸς τὸ χρώμα τοῦ ὄνου: Χρῶμα γαρίζο γαδουρί.

γαιδουρίστρα ἡ, Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίστρα.

Μέρος ὑφάσματος ἔχον λανθασμένην ὑφήν. Συνών. γαδουρίτσα 4.

γαιδουρίτα ἡ, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτα φυτῶν δηλωτικῆς.

Τὸ φυτὸν γαιδουράγκαθο, ὁ ἰδ.

γαιδουρίτικα ἐπίθ. ἐνιαχ. γαδουρίτ'κα Μακεδ. γαδουρίτικα Πόντ. (Οἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαδουρίτικος.

Γαδουρινὰ 2, ὁ ἰδ.

γαδουρίτικος ἐπίθ. Κέρκ. Χίος κ. ἄ.—Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτικος.

1) Γαδουρινός 1, ὁ ἰδ., Χίος κ. ἄ.—Λεξ. Μπριγκ.

2) Γαδουρινός 3, ὁ ἰδ., Κέρκ.

Πβ. γαδουρήσιος.

γαδουρίτσα ἡ, σύνθη. γαδ'ρίτσα πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. γαδουρίτσα πολλαχ. γαρίτσα Ρόδ.

Ἐποκορ. τοῦ οὐς. γαιδούρι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα. Τὸ γαρίτσα ἐκ τοῦ γαδαρίτσα-γααρίτσα.

1) Μικρὰ θήλεια ὄνος σύνθη.: Αἰνιγμ.

Γαδουρίτσα φορτωμένη | 'ς τὴ σπηλαῖά πάει καὶ μπαίνει (τὸ κουτάλι μὲ τὸ ὁποῖον τρώγομεν) Πελοπν. (Ἀράχ.)

2) Παιδιά καθ' ἣν οἱ παῖκται καβαλλικεύουν οἱ μὲν τοὺς δὲ Θράκ. (Μέτρ.) 3) Ὑποστήριγμα τῶν προσαγομένων εἰς τὸν τὸνον ξύλων Ναύστ. Συνών. ἀργάτης 8.

4) Γαδουρίστρα, ὁ ἰδ., Θράκ. 5) Πληθ. γαδουρίτσες, δύο σχοινάκια ἀποτελοῦνται μέρος τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ Πελοπν. (Μεσσ.)

γαδουρίτσινος ἐπίθ. Κέρκ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαδουρίτσα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ινος.

Ὁ ἐκ τοῦ ὄνου προερχόμενος. Πβ. γαδουρήσιος.

γαδουρίτσος ὁ, Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐποκορ. τοῦ οὐς. γαιδούρι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσος. Διὰ τὴν παραγωγικὴν κατάληξιν -ίτσος προελθοῦσαν ἀπὸ τὴν μεσαιωνικὴν -ίτσης πβ. τὰ ὅμοια παραδείγματα τῆς διαλέκτου ἀγουρίτσης-ἀγουρίτσος, ἀνθρωπίτσης-ἀνθρωπίτσος, παιδίτσης-παιδίτσος κττ. Πβ. ΧΠαντελίδ. ἐν Κυπρ. Χρον. 2 (1924) 10.